

„Tak ako žiješ posledné dni, Flo-čan?“ Kjóko sa napila piva a položila ho späť na stôl vedľa misky s prázdnyimi strukmi edamame bôbov.

„Áno, čo je s tebou?“ pridal sa Makoto, odklepol popol do taniera s kuracími kosťami a znova si potiahol z cigarety. „V poslednom čase sa mi zdáš nejaká skleslá.“

Flo vzala do dlaní svoj pohár čaju oolong a rozpačito sa zasmiala. „Skleslá? Som v pohode!“

Kjóko, Makoto a Flo sedeli okolo nízkeho stola v tradičnom japonskom hostinci, v izakaji, vo štvrti Šindžuku, ktorý bol známy svojimi pivami z dovozu. Prišli sem spoločne rovno z kancelárie. Flo pozvanie spočiatku odmietla, pretože bola vyčerpaná a nechcelo sa jej pretláčať davmi ľudí, ktorí sa prišli pozrieť na rozkvitnuté čerešne – práve totiž vrcholila sezóna hanami, zvyk obdivovania krásy kvitnúcich kvetov. Potom ju však Kjóko chytila za ruku a neoblomne ju odvieďla k dverám kancelárie, ako keď ochranka vyvádza z objektu votrelca.

„Pôjdeš s nami,“ vyhlásila, ignorujúc jej chabé protesty. „Či sa ti to páči, alebo nie.“

Teraz musela Flo uznať, že byť niekde inde ako v práci, doma alebo na notebooku v susednej kaviarni – čo boli jediné tri miesta, kde posledných pár mesiacov trávila čas –, je vlastne príjemné. Najprv Kjóko a Makoto navrhli, aby si zašli do parku Ueno a posedeli si pod rozkvitnutými stromami, a keď Flo

začala namietat, že sakura sa podľa nej v porovnaní s jesenným lístím preceňuje, Kjóko jej skočila do reči, že si teda namiesto toho zájdu do ich oblúbenej izakaje. Malá krčmička v japonskom štýle bola skromne zariadená. Podlahu tvorilo trstinové tatami a na ňom stáli jednoduché nízke stolčeky. Vzduch bol hustý od Makotovho cigaretového dymu, hoci pri ostatných stoloch bolo zákazníkov poredšie.

„V poslednom čase sa mi zdáš akási nesvoja,“ zhodnotila Kjóko a na čele sa jej vytvorila vráska. „Už s nami vôbec nechodíš von. Nereaguješ na moje správy. Dokonca aj učiteľka kaligrafie sa stále pýta, prečo nechodíš na hodiny. Musela som Čie-sensei klamať, že si chorá.“

Flo na to nič nepovedala. Odložila pohár s oolongom a mlčky sledovala, ako Makoto vyfukuje obláčik dymu smerom k vedľajšiemu stolu. Dve dievčatá, ktoré pri ňom jedli, sa naňho zamračili, ale on tomu nevenoval žiadnu pozornosť.

Kjóko mala na sebe ako vždy bezchybné oblečenie do kancelárie: ružový sveter a krémové nohavice, vlasy mala zviazané do úhľadného chvosta a mejkap ako obvykle dokonale nenápadný. Flo jej vždy trochu závidela, ako prirodzene a nenútene vyzerá. Kjóko bola neuveriteľne krásna aj bez toho, aby sa o to snažila. Flo naproti tomu chodila do práce v starých obnosených šatách, ktoré by bežnému japonskému zamestnancovi rozhodne neprešli. Voľné nohavice a košeľa s golierom boli tým najelegantnejším, na čo sa zmohla. Makoto vyzeral ako každý druhý zamestnanec v Tokiu, jediným výnimočným doplnkom bola elegantná bordová kravata, ktorú mu minulý mesiac vybrala Kjóko v Ginze. Už si ju trochu uvoľnil.

„Prepáč, ak som príliš priama,“ pokračovala Kjóko trochu miernejším hlasom. Flo sa neubránila úsmevu – Kjóko bola vždy priama! Bola to jedna z vecí, ktoré si na nej Flo vážila. „Len som sa bála, že... Ja neviem. Že sa s nami už nechceš kamarátiť.“

„Nie!“ vyhrkla Flo, ktorú to hned vystrašilo. „Tak to vôbec nie je!“

Kjóko bola jednou z jej najbližších priateľiek v Tokiu. No nebola to celkom jej „najlepšia“ priateľka, lebo „najlepšia“ znamenalo určitý stupeň dôvernosti, ktorý ona nemala s nikým v meste. S výnimkou Juki. Keď sa Flo s Kjóko začali prvýkrát stretávať mimo práce a chodili spolu na hodiny kaligrafie do Čiby, Flo dokonca dúfala, že v tom bude – veď viete – niečo viac. Našťastie, skôr než sa Flo odhodlala k nejakému kroku, ktorým by si spravila hanbu, zistila, že Kjóko sa stretáva s chlapcom, ktorý sa jej veľmi páči. A našťastie tým chlapcom bol Makoto, sympatický kolega, ktorého Flo už poznala a mala ho rada, takže sa k nim vždy s radosťou pridala a nikdy sa necítila ako piate koleso na voze.

Ešte pred niekoľkými týždňami bola stredajšia večera pre nich troch rituálom, najmä odkedy Flo chodila do kancelárie len niekoľko dní do týždňa. Flo bola teraz v závideniahodnej situácii, lebo jej pracovný týždeň sa končil už v stredu. Štvrtok, piatok a sobotu teda mohla využiť na prácu na svojich literárnych prekladoch. Bola to však už celá večnosť, čo s nimi nebola vonku. Kedy naposledy sa stretli všetci traja? Pred mesiacom? Dvoma?

„Dokonca aj Makoto si všimol, že si nejaká iná,“ povedala Kjóko rýchlo a prešla z japončiny do angličtiny, aby im nerozumel. „A to je zvyčajne úplne bezradný, keď ide o ženy.“

Makoto ňaťahoval uši v snahe zachytiť z Kjókinej dokonalej angličtiny čo najviac. Kjóko sa nad jeho snahou pousmiala.

„Je to pravda,“ pritakal po anglicky, skromne a trochu v rozpakoch.

Chudák Makoto. Sedel vedľa Kjóko, obaja na opačnej strane stola ako Flo. Chystal sa opäť odklepnúť popol do taniera s kuracími kosťami, ale Kjóko ho zľahka pleskla po zápästí. Mierne sklonil hlavu a načiahol sa k popolníku, ktorý mu prisunula.

„No tak, Flo-čan,“ povedala Kjóko láskavo a prešla späť do japončiny. „Nám to môžeš povedať.“

Flo si zahryzla do pery. Pozrela na svoj telefón – žiadne nové správy.

Flo bola vo všeobecnosti otvorená a úprimná, ale svoj osobný život si vždy nechávala pre seba, dokonca aj pred týmito dvoma. Predovšetkým nemala pocit, že by s nimi mohla hovoriť o Juki. Boli by Kjóko a Makoto prekvapení, že Flo randí so ženami? Zrejme nie, veď nič z toho, čo kedy povedali alebo urobili, nenaznačovalo opak, lenže Flo sa im o tom nikdy nezmienila. Považovala to za príliš osobnú vec a teraz sa už poznali tak dlho, že ani netušila, ako túto tému vôbec otvoriť. Bolo to, akoby si okolo seba postavila obrovský múr, nepreniknuteľnú bariéru, a predstava, že by ju celú zbúrала a pustila niekoho dnu, ju desila. Takto uzavretá sa cítila oveľa bezpečnejšie. Takže nie, nikdy sa s nimi nerozprávala o Juki. Ani o tom, ako sa zoznámili, ani o tom, že sa k nej Juki nasťahovala, a už vôbec nie o Jukinom pláne presťahovať sa o mesiac do New Yorku, pracovať v kníhkupectve a zároveň navštevovať anglickú jazykovú školu. Flo v týchto dňoch najviac trápili práve problémy vo vzťahu s Juki.

Takže nie, o ničom z toho Flo nemohla hovoriť. Namiesto toho urobila to, čo by urobil každý človek na jej mieste: využila to ako príležitosť rozprávať o iných starostiach, ktoré v živote prežívala. O tých, ktoré boli rovnako naliehavé, ale ľahšie sa o nich hovorilo na verejnosti.

„Len...“ začala.

„Áno?“ Makoto kývol hlavou.

„Pokračuj,“ povzbudila ju Kjóko a nedokázala pri tom skryť svoju dychtivosť.

„V poslednom čase mám isté pochybnosti.“

„Aké pochybnosti?“ spýtala sa Kjóko okamžite.

Flo spustila plec a sklopila zrak, neschopná udržať očný kontakt s ktorýmkoľvek z nich.

„Bude to znieť melodramaticky.“ Odmlčala sa. „No... jednoducho si nie som istá, čo robiť so svojím životom.“

Kjóko aj Makoto ticho sedeli a čakali, kým bude pokračovať. Makoto uhasil cigaretu. Flo pokračovala.

„Nuž, neviem, či mám vôbec nejakú radosť, veď viete – z toho, čo robím.“

„Ach, Flo-čau.“ Na Kjókinej dokonalej tvári sa objavili vrásky znepokojenia. „Prekáža ti kancelárska práca pri prekladaní? Pretože ak áno, môžeme ti znovu skrátiť úväzok. Môžeme...“

„Nie,“ odvetila Flo a pokrútila hlavou. „O to nejde.“

„Chýba ti Portland?“ spýtal sa Makoto. „Chýba ti rodina?“

„Nuž...“ Flo sa neisto potkýnala o slová. „Áno, chýba mi mama. Isteže. A niekedy mi chýba aj Portland. To však nie je to, čo ma trápi.“

„Povedz nám to! Kjóko aj Makoto sa vedno naklonili dopredu. Flo sa cítila tak trochu ako na výsluchu, ale nemohla im to mať za zlé. Boli to jej kamaráti, a to predsa kamaráti robia, nie? Záleží im na sebe navzájom. Aká bola bezohľadná, keď na nich tak dlho kašľala.“

Flo si vyhrnula rukávy svetra a oprela si holé predlaktia o okraj stola. „Ide len o to, že... Nie som si istá, či mi čítanie ešte prináša radosť.“ Odmlčala sa. Hneď ako z nej tie slová vyšli, začala sa cítiť hlúpo. Kjóko a Makoto sa tvárili zmätene, ale ona pokračovala. „Vždy som si myslela, že literatúra a preklad sú najdôležitejšie veci v mojom živote. Tak tvrdo som pracovala, aby som tú knihu preložila a vydala...“

„Je to nádherná kniha,“ prerušila ju Kjóko, „a odviedla si úžasnú prácu. Si neuveriteľne dobrá prekladateľka.“ Makoto ju zľahka šťuchol a zapálil si ďalšiu cigaretu. „Prepáč,“ povedala Kjóko a mierne sa odtiahla. „Prosím, pokračuj.“

„Nie, to je v poriadku,“ odvetila Flo. Kjókinu chválu nedokázala nikdy prijať. Vlastne ani nikoho iného. Ako prázdno tie slová zneli! Lenže ani s týmto by sa im nikdy nepriznala. „Som spokojná s prácou, ktorú som odvieďla, ale teraz sa cítim, nuž, tak trochu prázdna. Nechcem, aby to znelo nevďačne, ale... Bože, cítim sa teraz ako taká ufnúkaná chuderka. Hrôza!“ Flo pokrútila hlavou a znova sa napila čaju. Čo za ľútostivú atmosféru to vyvolala? Mala radšej držať jazyk za zubami, než ich takto zafažovať.

„Vôbec to tak nezní, Flo-čan,“ povedala Kjóko potichu. „Ani trochu. Každý problém je problém bez ohľadu na to, aký je veľký alebo malý.“

„Myslím, že chápem, ako sa cítiš,“ prehodil Makoto a zamyslene prikývol.

Kjóko naňho pozrela s prižmúrenými očami. „Ako to myslíš?“

Makoto tľoskol v predstieranom podráždení. „Flo si splnila svoj sen.“

„Čo ty vieš o jej snoch?“ spýtala sa Kjóko a prevrátila oči.

„Nuž, konkrétne o jej snoch nič, ale o snoch všeobecne niečo viem.“ Zhlboka si potiahol z cigarety a vyfúkol ďalší obrovský oblak dymu na dievčatá pri druhom stole, ktoré si tentoraz so zvrátenými tvármi rozohnali dym pred nosom.

Makoto však vnímal iba svoj malý svet a pokračoval: „Naplniť vlastný sen môže byť občas nebezpečné.“

„Kto si, dopekla, myslíš, že si?“ Kjóko odfrkla a pokrútila hlavou. „Sedíš tu, fajčíš a snažíš sa o nejaké hlboké filozofické vyhlásenia. Správaš sa, akoby si bol nejaká hollywoodska filmová hviezda. Neprerušuj ju! Flo-čan nám práve vysvetľovala, čo cíti, a ty tu trepeš o snoch, akoby si presne vedel, o čom hovorí. Zavri si zobák a počúvaj.“

Makoto pokrútil hlavou. „Ale ja si myslím, že viem, čo chceľa povedať...“

„Nechaj ju dopovedať!“

„Čo keby si nechala dopovedať ty *mňa*?!“

Flo sa pri ich predstieranej hádke neubránila smiechu. Vedela, že to robia zo žartu pre jej dobro – ako komediálne duo manzai –, aby ju rozveselili a zdvihli jej náladu. Naklonila sa dopredu a zdvihla ruku. „Prosím, nehádajte sa. Chcela som len... Myslím, že Makoto má tak trochu pravdu. Čo robíš *po* tom, ako si splníš svoj najväčší sen? Čo budeš robiť ďalej?“

Makoto si zapálil ďalšiu cigaretu, oprel sa a samolúbo si prekrižil ruky. „Myslel som si, že to je to, čo máš na mysli.“ Ešte raz strelil rýchlym pohľadom na Kjóko, ktorá kývala hlavou a posmešne pohybovala perami, akoby imitovala Makotove slová. Ten ju však odignoroval, znova sa pozrel na Flo a pokračoval: „Je to ako s tými chalanmi, čo sa zúčastňujú na súťažiach Street Fighter II.“

„Že čo?“ dožadovala sa Kjóko a tentoraz znela skutočne podráždene. „Ako to spolu súvisí?“

„Nechaj ma dopovedať!“ ohradil sa a na moment poľavil vo svojom sebaovládaní.

„U teba je všetko ako Street Fighter II,“ zavrčala Kjóko. „Všetko si dávaš do súvislosti s tou hrou. A to v nej ani nie si taký dobrý. Zakaždým ti nakopem zadok.“

„Šššš!“

Flo sa opäť zasmiala, zatiaľ čo Makoto a Kjóko sa snažili zachovať si vážnu tvár.

„Snažím sa povedať,“ pokračoval Makoto, „že keď dosiahneš jeden sen, vytvoríš si ďalší... možno...“ Nepresvedčivo sa odmlčal.

Kjóko si vzdychla. „Kvôli tomuto sme ťa museli tak pozorne počúvať?“

Makoto naklonil hlavu. „Možno to v mojej mysli znelo hlbšie a nápomocnejšie, než keď som to vyslovil nahlas.“

„Možno by si mal viac počúvať a menej hovoriť.“ Kjóko sa naňho zamračila a potom sa usmiala na Flo, ktorá jej úsmev opätovala – trochu ju to povzbudilo, no stále toho mala dosť na srdci.

„Skrátka stále čítam knihy, ktoré ma neinšpirujú.“

Kjóko prikývla.

Flo pokračovala. „Potrebujem nájsť tú správnu, ktorú by som preložila, no akosi sa mi to nedarí.“

Makoto uhasil cigaretu a vyfúkol dym nosom.

„To pride, Flo-čan,“ povedal, hľadiac pri tom na Kjóko. „To správne príde v správnom čase. Musíš byť len trpezlivá.“

Neskôr v ten večer na stanici Šindžuku sa Flo rozlúčila s Kjóko a Makotom a vybrala sa na vlak domov. Kjóko ju pri rozlúčke nežne chytila za ruku, zatiaľ čo Makoto sa usmial a zamával jej. Potom obaja vykročili cez rušnú halu k svojmu nástupištiu. Flo sa vo všeobecnosti snažila čo najviac vyhýbať jazde posledným nočným vlakom, odkedy sa raz ocitla v preplnenom vagóne, v ktorom niekto vracal. Rozhodne to netúžila zažiť znova.

Usadila sa a bezmyšlienkovite skontrolovala telefón, ale nemala žiadne správy. Prelistovala sociálne siete, ale ani tam nebolo nič nové. Boli tam len fotky vecí, ktoré ju letmo zaujali – pripomenuli jej, že práve teraz nie je na dovolenke, že už dávno nejedla v luxusnej reštaurácii, že nemá dieťa, že nie je vydatá a že Juki budúci mesiac odíde, takže bude čoskoro sama ako prst, ak neodíde s ňou. Jej posledný príspevok bol spreď niekoľkých mesiacov, čosi o recenzii knihy, ktorú preložila, v jednej menšej publikácii. V poslednom čase strácala chuť ešte aj propagovať vlastnú prácu. Niežeby tej práce bolo až tak veľa.